

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΗΣ BERNICE BROWN

Η ΣΕΛΜΑ

«Η Σέλμα, έχοντας γύρω της τὰ τρία παιδάκια τῆς κυρίας, τοὺς ἔλεγε παραμύθια.

ΟΤΑΝ ἡ πλουσία κυρία Ρόμπινσον ἐπῆρε τὴ Σέλμα στὸ ἀγρόκτημά της δὲν φανταζόταν καθόλου ὅτι ἔπαιρνε στὴν υπηρεσία της ἕναν ἀληθινὸ θησαυρὸ.

Πραγματικά, ἡ Σέλμα ἦταν μιὰ σπάνια κοπέλλα. Ὁρφανὴ ἀπὸ γονεῖς εἶχε μεγαλώσει κοντὰ σὲ μιὰ γρηούλα θεία της πᾶμπωχη πού μόλις καὶ μετὰ θίας τὰ ἔφερνε θόλτα. Γι' αὐτὸ κ' ἡ Σέλμα, ὅταν μεγάλωσε λίγο, ἀποφάσισε νὰ μπῆ κάπου ὑπρέτρια. Ἡ κυρία Ρόμπινσον, χήρα πλουσιωτάτου κτηματίου, ἡ ὁποία ἔμενε μονίμως στὴν ἐξοχικὴ ἔπαυλὶ της, ζητοῦσε — ἀκριβῶς τὶς ἡμέρες ἐκεῖνες — μιὰ ὑπρέτρια...

Κι' ἡ Σέλμα, ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε μὲ συγκίνησιν τὴν καλὴ θεία της, μπῆκε στὴν ὑπηρεσία τῆς κυρίας Ρόμπινσον.

Ἡ Σέλμα καταγόταν ἀπὸ γονεῖς Σουηδοῦς, πρὶν ἀπὸ χρόνια πολλὰ ἐγκαταστημένους στὴν Ἀμερικὴ. Γι' αὐτὸ, τὰ μαλλιά της ἦσαν χρυσοξανθοὰ σὰν ὄριμα στάχυα, καὶ τὸ κορμί της καλοδεμένο, ψηλὸ κι' ἀρμονικόν. Στὸ πρόσωπό της ζωγραφίζόταν πάντα, μιὰ παιδικὴ ἀπλότης καὶ καλωσύνη. Καὶ σπάνια τὸ χαμόγελο ἔλειπε ἀπ' τὰ δροσερὰ της χεῖλη...

Ἀπὸ τὶς πρῶτες ἀκόμη ἡμέρες, ἡ κυρία Ρόμπινσον τᾶχασε μὲ τὴν καινούργια ὑπρέτριά της.

—Σέλμα, παιδί μου! τῆς ἔλεγε κάθε πρωτὶ. Σήμερα, θὰ γυαλίσης πρῶτα τὸ παρκέτο τοῦ σαλονιοῦ, θὰ ξεσκονίσῃς τὰ ἐπιπλα καὶ τὶς κουρτίνες, καὶ τέλος θὰ τρίψῃς μὲ σκόνη τὰ χάλκινα ἀνθοδοχεῖα... Ἄμα τελειώσῃς τὶς δουλειές αὐτές, ἔλα νὰ μοῦ πῆς, γιὰ νὰ σοῦ πῶ μὲ τί θὰ καταπαίσῃς ὕστερα!

—Μάλιστα, κυρία !... Μάλιστα ! ἔπαντοῦσε ὀλοπρόθυμη ἡ Σέλμα.

Κι' ἔφευγε τρεχάτη...

Μὰ μιὰ ὥρα ἀργότερα, διαβαίνοντας τυχαῖα ἡ κυρία Ρόμπινσον ἀπ' τὴν αὐλὴ τῶν μαγειρείων τῆς ἀγροτικῆς ἐπαύλεώς της, ἔβλεπε κάτι τὸ ἀπροσδόκητο καὶ στεκόταν νὰ σταυροκοπηθῇ, μισοκατάπληκτη καὶ μισοθυωμένη : Ἐβλεπε δηλαδὴ τὴ Σέλμα νὰ παστρεύῃ τὰ καρόττα καὶ τὶς πατάτες τῆς μαγειρίσσης... Κι' ἔχοντας συγχρόνως γύρω της τὰ τρία παιδάκια τῆς κυρίας της, νὰ τοὺς λὲθ παραμύθια πού νὰ ξεκαρδίζονται στὰ γέλια!

—Θεὲ μου, μὰ τί σοῦ εἶπα ἐγὼ νὰ κάνῃς, Σέλμα; φώναζε τότε ἀπὸ μακριὰ ἡ κυρία Ρόμπινσον.

—Ναί, ἔχετε δίκαιο, κυρία! ἀπαντοῦσε ἀγαθὰ ἡ Σέλμα, ὑψώνοντας ἀτάραχα τὸ φωτεινὸ βλέμμα της. Ἄλλὰ... ξέρετε... μὲ πῆραν μαζὺ τοὺς ἡ Ἄννυ, ὁ Μπίλλ κι' ὁ Μπόμπ, νὰ τοὺς

πῶ ἱστορίες!

—Ναί, μαμά! διέκοπτε τότε ὁ μικρούλης καὶ παχουλὸς Μπόμπ. Ἡ Σέλμα μᾶς λέει, πὼς ἕνα ἄταχτο γουρουνάκι τσιμπήθηκε ἀπ' τὰ ἀγκάθια τοῦ φράχτη, γιὰ νὰ μὴν ἀκούη τὴ μαμά του!... Ἀφήστε τὴ Σέλμα, νὰ μᾶς πῆ τὸ τί ἀπόγινε ὕστερα!

Ἡ κυρία Ρόμπινσον ἔφευγε τρεχάτη, γιὰ νὰ μὴ γελάσῃ ἀθελά της. Κι' ἡ Σέλμα διηγόταν στὰ καταγοητευμένα παιδάκια τῆς κυρίας της τί εἶχε ἀπογίνει μὲ τὸ γουρουνάκι, ἐνῶ ἐκεῖνα ξεκαρδιζόντουσαν στὰ γέλια... Κι' ἐνοιώθη τὴν πιὸ μεγάλη ἱκανοποίησιν τῆς ζωῆς της, ὅταν ἀκούγε σὲ λίγο τὴν φωνὴ τῆς κυρίας της, νὰ τῆς φωνάζῃ ἀπὸ μέσα ἀπ' τὸ σπίτι:

—Μπράβο, κόρη μου!... Σὲ μάλλωσα πρὶν, γιατί νόμισα πὼς εἶχες ἀφήσει στὴ μέση τὶς δουλειές πού σοῦ εἶχα πῆ!... Μὰ βλέπω πὼς ὅλα τὰ προφταίνεις, κι' ὅλα τὰ τελειώνεις γρήγορα καὶ «μιὰ χαρὰ»!... Μπράβο, Σέλμα!

Ἔτσι, κυλοῦσε ὁ καιρὸς καὶ τόσο ἡ κυρία Ρόμπινσον ὅσο κι' ἡ Σέλμα ἔμεναν βαθειὰ ἱκανοποιημένες ἢ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη...

Ἦρθε ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ. Πρῶτη καὶ καλύτερη θρισκόταν ἡ Σέλμα στὰ χωράφια, ἀφοῦ τὰ κατάφερνε πρῶτα ἔτσι, ὥστε νὰ μὴ μείνουν καθόλου ἀτελειώτες ἡ δουλειές τοῦ σπιτιοῦ...

Καὶ σὰν τελείωσε μὲ τὸ κυλὸ κι' ἡ «μπελαλήδικη» αὐτὴ ἐποχὴ, ἡ Σέλμα καταπάστηκε μὲ τὸν μικρὸ κῆπο τῆς ἐπαύλεως καὶ κατάφερε νὰ τὸν παρουσιάσῃ στὴν κυρία της τέλειο θαῦμα συνδυασμοῦ τοῦ «τερπνοῦ μετὰ τοῦ ὠφελίμου»: Πλάι στὰ κουνουπίδια ἀνθοῦσαν ὀρντανσίες καὶ πλάι στὰ μαρούλια λουλούδιζαν χρυσάνθεμα!

Ἄ, ἦταν σωστὸς θησαυρὸς ἡ Σέλμα...

Ἡ κυρία της τὴ θαύμαζε καὶ τὰ παιδάκια της τὴ λάτρευαν...

... ..

—Καλῶς τὸ παληόπαιδο!... Καλῶς το, τὸ παληόπαιδο! φώναξε κάποιον πρωτὶ χαρούμενη ἡ κυρία Ρόμπινσον, σὲ κάποιον ψηλόσωμο ὠραῖο καὶ γελαστὸ νέο, ὁ ὁποῖος ὠρμούσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη μὲ τὸ αὐτοκίνητό του στὴν αὐλὴ, τρομάζοντας ἔτσι τὶς πολυάριθμες ντουζίνες τῶν πουλερικῶν πού βοσκοῦσαν ὡς τότε ἤσυχα. Πὼς τῶπαθες καὶ μᾶς θυμήθηκες, καλέ μου Μάικ;... Ἔτσι κάνουν τὰ στοργικὰ ἀδέλφια;

—Χολλάάά! φώναξε πρόσχαρος στὴν ἀδελφή του, ὁ Μάικ. Καλῶς σὲ θρῆκα, ἀδελφούλα μου!... Ἐχεις δίκην νὰ μὲ μαλλώνῃς, πού δὲν ἔρχομαι ὕστερα ἀπὸ τόσους μῆνες νὰ σὲ δῶ!... Μὰ δὲν μ' ἄφηναν, ξέρεις, ἡ δουλειές μου στὴν πόλι!

—Ναί, ναί, ξέρω!... Δὲν σ' ἄφηναν τὰ γλέντια σου, νὰ λές! διέκοψε ἡ κυρία Ρόμπινσον, μισοεπιπληκτικά. Ἄχ, πότε νὰ παντρευτῆς καὶ νὰ φρονιμέψῃς, ἄμυαλο παιδί!

Κι' ἔπεσε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ χαϊδεμένου αὐτοῦ ἀδελφοῦ της... Ἀνέβηκαν στὸ σαλόνι, κι' ἦπιαν τὸ τσάι τους. Φλυαροῦσαν χαρούμενοι, γιὰ τόσα καὶ τόσα πράγματα πού εἶχαν νὰ ποῦν, ὅταν μιὰ στιγμὴ ὁ Μάικ, παραξενεμένος, ρώτησε:

—Μὰ πού εἶνε τ' ἀνηψάκια μου;... Ἄλλοτε χαλοῦσαν τὸν κόσμο μὲ τ' ἑσωνές καὶ μὲ τὰ κλάματά τους... Λεῖπουν;

—Χμ... δὲν λείπουν καθόλου, μάλιστα! ἔκανε χαμογελαστὴ ἡ κυρία Ρόμπινσον. Μὰ κάπου θὰ τᾶχη συμμαζέψῃ ἡ Σέλμα, καὶ θὰ τοὺς λὲθ τὶς ὠμορφες ἱστορίες της...

Κι' ἀφήνοντας τὸν ἀδελφὸ της πῆγε ὡς τὸ παράθυρο καὶ φώναξε:

—Ἄννυ!... Μπίλλ!... Μπόμπ!... Ἐλάτε καλὲ νὰ δῆτε τὸν θεῖο σας πού ἦρθε!... Ἐλάτε ἐπάνω!

Φωνίτσες πρόσχαρες ἀκούστηκαν τότε, πίσω ἀπ' τὸν κῆπο. Καὶ τὰ τρία παιδάκια φάνηκαν σὲ λίγο στὸ σαλόνι κόκκινα καὶ λαχανιασμένα, κι' ἔπεσαν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ θεῖου των.

—Τὶ κάνεις, χρυσῆ μου Ἄννυ;... Καλῶς τὸν τὸν Μπίλλ ! ... Ἄλλο Μπόμπ!... Πῶ-πῶ-πῶ!... Τὶ ὠμορφιές εἶν' αὐτές;... Τὶ καθαρά πού εἶσθε τώρα ! ... Πλημένα, λουσμένα, χτενισμένα!... Μπράβο, μικρούλια μου!... Ἄλλοτε λερωνόμουν ὅπου κι' ἂν σᾶς ἔπιανα!... Μὰ τώρα, σᾶς καμαρώνω!... Μπράβο!... Μπράβο!...

Καὶ δόστου καὶ τὰ καταφιλοῦσε ὁ νεαρὸς τοὺς θεῖος, καὶ δόστου καὶ τὰ ἐπαινοῦσε, ἐνῶ ἐκεῖνα καμάρωναν γελαστά, καθάρια, ροδοκόκκινα ἀπὸ ὀ-

Πρῶτη καὶ καλύτερη ἡ Σέλμα στὰ χωράφια κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ.

γεία...

Τά πήρε μαζί του ως τὸ αὐτοκίνητο, τοὺς ἔδωσε μιά μεγάλη χαρτοσακκούλα μὲ καραμέλλες καὶ γυρίζοντας μόνος του στὸ σαλόνι εἶπε στὴν ἀδελφή του :

—Μὴ σοὺ κακοφανῆ, ἀδελφούλα μου, ἀλλὰ βλέπω μεγάλη διαφορὰ σ' ὄλα ἐδῶ μέσα!... Πρὶν, ἀπασχολημένη μὲ τὶς τόσες δουλειές σου, δὲν πρόφταινες τὸ σπίτι, κι' οὐτε μποροῦσες νὰ ἐπιβλέπης καὶ τὰ παιδιά... Γι' αὐτὸ, τ'άβλεπα ἀχτένιστα, μὲ σχισμένες ποδιές, καὶ νὰ κυλιούνται στὰ χώματα ξυπόλυτα!... Μὰ τώρα, τί διαφορὰ στὸ σπίτι!... Τί διαφορὰ σὲ ὄλα!...

Ἡ κυρία Ρόμπινσον, γελῶντας τὸ ἀγαθὸ της γέλιο—καὶ δίχως νὰ τῆς κακοφανῆ καθόλου—ἀπάντησε:

—Κάνε τὸ γύρο τοῦ σπιτιοῦ, ὅσο νὰ φᾶμε, κι' ἔτσι θὰ δῆς τὴ μάγισσα πού τὰ μεταμόρφωσε ὄλα ἐδῶ μέσα !... Σέλημα, τὴ λένε!...

Κι' ἀφήνοντας ἔκθαμβο τὸν ἀδελφὸ τῆς, πῆγε στὴν κουζίνα νὰ δώσῃ ὀδηγίες γιὰ τὸ μεσημεριανὸ φαγητό...

Ὁ Μάικ κατέβηκε στὴν αὐλὴ καὶ μπῆκε στὸ αὐτοκίνητό του. Νόμιζε πὼς θάκανε τὸν γύρο ὀλοκλήρου τοῦ ἐκτεταμένου ἀγροκτήματος, ὅσο νάρθη τὸ μεσημέρι, κι' ἔβαλε μπρὸς τὴ μηχανή του. Μὰ καθὼς ἔστριβε τὴ γωνία τοῦ σπιτιοῦ, σταμάτησε ἀπότομα ἀπὸ κάτι φωνές ξαφνιασμένες:

—Μὴ! Μὴ, γιὰ τὸ Θεό! "Αχ, πᾶνε ἢ καῦμένες ἢ φασολιές!

—Ἡ φασολιές; ἔκανε μὲ ἀπορία ὁ Μάικ, κατεβαίνοντας ἀπ' τὸ αὐτοκίνητο καὶ πλησιάζοντας τὴν ὠραία νέα πού φώναζε ἔτσι.

—Μάλιστα, κύριε! Ξανᾶπε ἐκεῖνη. Συγγνώμη, ἀλλὰ τὰ κάνατε θάλασσα!... "Ἐτσι μπαίνει ὁ κόσμος στοὺς κήπους;... Μὲ αὐτοκίνητα;

Ὁ Μάικ γέλασε ἀνοιχτόκαρδα. Κύτταξε μὲ κρυφὸ θαυμασμὸ τὴν τόσο δροσερὴ καὶ κομπὴ κοπέλλα, μὲ τὸ ἀρχοντικὸ παράστημα καὶ μὲ τὸ χακιωμένο ὠμορφο μουτράκι, καὶ εἶπε σοβαρὰ κατόπιν:

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμη, δεσποινίς... μμ... δεσποινίς... μμ... Τὸ ὄνομά σας, παρακαλῶ;

—Σέλημα, στοὺς ὀρισμούς σας, κύριε! ἀπάντησε μὲ κάποια τσαμπινιά τώρα ἢ νέα, λοξοκυττάζοντας μὲ κρυφὸ θαυμασμὸ τὸν ἀγνωστο κι' ὠραῖο αὐτὸ νέο.

—"Α, ἐσεῖς εἶστε λοιπὸν, ἡ Σέλιμα ἢ μάγισσα; ἔκανε μὲ ὕφος γελαστοῦς οἰκειότητος ὁ Μάικ.

Ἡ φτωχὴ νέα τὰ εἶχε χάσει.

Ὁ Μάικ, γιὰ νὰ δώσῃ ἕνα τέλος στὴν ἀμηχανία τῆς Σέλιμας, σοβαρεύτηκε ξανὰ καὶ μὲ φυσικώτατο ὕφος ὕστερα εἶπε σκύβοντας ἀπάνω σ' ἕνα φυτό:

—Δεσποινίς, τὰ συγχαρητήριά μου!... Εἶμαι ὁ Μάικ Νταϊβίς, ἀδελφὸς τῆς κυρίας Ρόμπινσον... Τὴν ἄκουσα νὰ λέῃ ἄπειρα κολακευτικὰ λόγια γιὰ σᾶς!... Μαρούλι εἶνε τὸ φυτὸ αὐτό;

—Ὁχι δά! εἶπε μ' ἐμβρίθεια ἡ νέα. Μικρὴ φασολιά εἶνε!... Δὲν βλέπετε τὰ φύλλα τῆς;

Μίλησαν ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ Μάικ προσποιόταν τὸν ἀνήξερο σὲ ὄλα, κ' ἡ νέα μὲ ὑπερηφάνεια, ἀναλάμβανε πρόθυμα νὰ τὸν διαφωτίσῃ... Ξεκαρδιζόντουσαν ἐντωμεταξὺ στὰ γέλια μὲ τὴν προσποιητὴ ἀμάθεια τοῦ Μάικ, κι' ἐκεῖνος ἦταν καταγοητευμένος μὲ τὴν ἀγνὴ ἀφέλεια τῆς νεαρῆς νοικοκυρούλας...

Γύρισαν κατὰ τὸ μεσημέρι, στὸ σπίτι, ἐνῶ τὸ στρωμένο πειὰ τραπέζι περιέμενε τὸν Μάικ.

—Μπα;... "Ἐχεις καὶ τὸ σερβίτιο τῆς Σέλιμας στὸ τραπέζι! εἶπε κρυφὰ ὁ Μάικ στὴν ἀδελφή του.

—Μαί!... Τὴ θεωρῶ σὰν μεγαλύτερη ἀδελφούλα τῶν παιδιῶν μου, γιὰ τὴν περιποιεῖται μὲ ἀφθαστὴ ἀφοσῶσι! ἀπάντησε μὲ συγκίνησι ἡ κυρία Ρόμπινσον.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Μάικ ἔλαμψε ἀπὸ χαρὰ. "Ἐσκυψε μὲ λαχτάρια στὸ αὐτὴ τῆς ἀδελφῆς του, καὶ ψιθύρισε:

—Θὰ τὴ θεωροῦσες ἀράγε μ' εὐχαρίστησι κι' ἀδελφὴ σου, ἂν τὴν παντρευόμουν;

—Πολὺ θὰ σοὺ ἔπεφτε, παληόπαιδο! ψιθύρισε κι' ἐκεῖνη, μὲ τὴν ἴδια ξαφνικὴ χαρὰ. Θὰ σὲ συμάζευε ἀπ' τὰ γλέντια σου, καὶ θὰ ἦταν μιά ἰδεώδης νοικοκυρὰ καὶ σύντροφός σου!

Ἡ φράσεις αὐτὲς, πού ἀλλάχτηκαν κρυφὰ ἀπ' τὰ δυὸ ἀδέλφια, ὑπῆρξαν ὁ εὐτυχὴς πρόλογος ἐνὸς εὐτυχοῦς ἀκόμη γεγονότος, τὸ ὁποῖο ἀκολούθησε ἕναν μῆνα ἀργότερα: Ἡ νοικοκυρούλα καὶ θελκτικὴ Σέλιμα, παντρεύτηκε τὸν Μάικ Νταϊβίς!

ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

Παρουσιάζεται σήμερα στοὺς ἀναγνώστας του ἐντελῶς νέο. Ἡ μεγάλη του κυκλοφορία, ὁ μέγας ἀριθμὸς τῶν φύλλων, πού πρέπει νὰ ἐκτυποῦνται ἐντὸς ἐλαχίστου, σχετικῶς, χρονικοῦ διαστήματος, ἠνάγκασαν τὴν διεύθυνσίν του νὰ ὑποβληθῇ, χάριν τοῦ κοινου, εἰς οὐχί μικρὰς ὑλικὰς θυσίας. Κατόπιν τούτου τὸ «Μπουκέτο» ἤρχισεν ἐκτυπούμενον ἀπὸ τοῦ φύλλου αὐτοῦ εἰς νέα εὐρωπαϊκὰ τελειότατα ταχυπαιστήρια, τελευταίως μεταφερθέντα ἐξ Εὐρώπης.

Ἐπειδὴ μάλιστα αἱ ἀνακαινίσεις αὐταὶ ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ νέον ἔτος, κι' ἔπειδὴ πολλοὶ παραπονοῦντο ὅτι δὲν ἔχουν τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ «Μπουκέτου»

διὰ νὰ καταρτίσουν πλήρη σειρὰν, ἀπὸ τοῦ τεύχους αὐτοῦ τὸ περιοδικὸν θὰ φέρῃ καὶ νέαν ἀρίθμησιν, ἐκτὸς τῆς παλαιᾶς.

Τὸ περιοδικὸν μας εἰσέρχεται μετὰ δωδεκαετῆ λαμπρὸν βίον, εἰς τὴν ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΟΝ.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ καὶ χάρις εἰς τὰ νέα μας ταχυπαιστήρια τὸ «Μπουκέτο» θὰ ἐκδίδεται κομψότερον, πολύχρωμον, μὲ περισσότερὰν ὕλην, πλουσι-

ώτερα περιεχόμενα, ἀλλὰ καὶ ἐκλεκτότερα.

Ἀπὸ τοῦ τεύχους αὐτοῦ, χάρις καὶ εἰς τὴν νέαν του ἀρίθμησιν, δύνανται νὰ κρατοῦν σειρὰν τοῦ περιοδικοῦ καὶ ὅσοι δὲν τὸ ἠγόραζον μέχρι σήμερον.

Νέα συναρπαστικὰ μυθιστορήματα καὶ ἀναγνώσματα ἀρχίζουν στὸ πρῶτο αὐτὸ τεύχος τῆς δευτέρας περιόδου, καὶ ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ φύλλου ἐμφάνισις καθίσταται ἐφάμιλλος τῶν εὐρωπαϊκῶν περιοδικῶν.

Τὸ «Μπουκέτο» εὐχαριστεῖ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ τοὺς παλαιοὺς καλοὺς του φίλους καὶ χαιρετᾶ τοὺς νέους του ἀναγνώστας, ὑποσχόμενον καὶ εἰς τοὺς μὲν καὶ εἰς τοὺς δὲ διαρκεῖς βελτιώσεις, διαρκῆ πρόοδον.

—Μαρούλι εἶνε τὸ φυτὸ αὐτό; εἶπε ὁ Μάικ.